

گزارش

دانش جعفری:

۱۰۰ هزار تخت جدید بیمارستانی نیاز داریم

● شرق: حوزه سلامت به‌عنوان یک بخش حقوق‌بشری با وجود تحریم‌ها علیه ایران، هرگز مشمول تحریم نشده، هرچند به سبب مشکلاتی که در زمینه مبادلات ارزی کشور ایجاد شد، این بخش تا حدودی تحت‌تأثیر قرار گرفت.
باین‌حال همین تحریم‌ها و کمبود منابع مالی کشور سبب شده تا دولت نتواند در بخش سلامت، رسیدگی‌های کاملی داشته باشد.
بنابراین دولتی‌ها بر آن شده‌اند تا با روش‌های مختلفی در تأمین مالی، اقدام به ساخت بیمارستان و تهیه تجهیزات پزشکی کنند.
در همین زمینه، مشاور عالی وزیر بهداشت در نشست خبری اولین همایش بین‌المللی فرصت‌های سرمایه‌گذاری حوزه سلامت، خبر از مشارکت با کشورهایی نظیر کره، ژاپن و... برای ساخت بیمارستان داد.
به گفته داوود دانش‌جعفری، اکنون در کشور به ازای هر هزار نفر، ۱.۷ تخت بیمارستانی داریم و برای اینکه این عدد را به ۲.۸ برسانیم، نیازمند احداث صد تخت جدید هستیم.
دانش‌جعفری با تأکید بر لزوم استفاده از توانایی بخش خصوصی و فرصت‌های سرمایه‌گذاری بین‌المللی برای گسترش ارائه خدمات درمانی گفت: استفاده از این روش‌ها باعث می‌شود ظرفیت ایجاد هزارو ۶۰۰ تخت در سال به ۱۰ هزار تخت در سال برسد و در پنج سال آینده می‌توانیم شاهد افزایش ۵۰ هزار تخت بیمارستانی در بخش دولتی باشیم.
مشاور عالی وزیر بهداشت با اشاره به اینکه ظرفیت بخش دولتی برای افزایش تخت‌های بیمارستانی سالانه حدود هزارو ۶۰۰ تخت است، افزود: اگر بخواهیم این‌گونه پیش رویم، حدود ۶۰ سال لازم است تا به حد مطلوب در تعداد تخت برسیم.
وی با اشاره به تفاوت تعرفه‌های بخش خصوصی با دولتی و چهاربرابری‌بودن تعرفه‌های بخش خصوصی نسبت به دولتی، تأکید کرد: در صورتی که از بخش خصوصی برای ساخت بیمارستان استفاده کنیم، باید این تفاوت در تعرفه متعادل شود به‌طوری‌که ما مابه‌التفاوت را به بخش خصوصی پرداخت کنیم.
دانش‌جعفری ادامه داد: به طور مثال بیمارستانی در قزوین توسط خصوصی ساخته شد و کادر درمانی را خودش استخدام کرد اما ارائه خدمات درمانی آن با تعرفه دولتی و بیمه‌ای صورت می‌گیرد و مابه‌التفاوتی به بخش خصوصی پرداخت می‌کنیم که با این روش ۳۰ درصد هزینه‌ها کمتر از آن بیمارستانی است که همه چیز آن برعهده بخش دولتی باشد.
در این نشست همچنین قائم‌مقام وزیر بهداشت در امور بین‌الملل، گفت: یک فهرست که شامل ساخت ۲۴ بیمارستان است، در ساد سرمایه‌گذاری خارجی وزارت بهداشت به تصویب رسیده است. این بیمارستان‌ها ظرفیت ۲۰ هزار تختخواب را دارند.
محسن اسدی‌لاری گفت: بر اساس تدبیر وزیر بهداشت، ستاد سرمایه‌گذاری خارجی از ۲۰ فروردین امسال تشکیل شده که در آن از معاونت‌های مختلف وزارت بهداشت و سازمان‌های مرتبط، عضو هستند و در زمینه ساخت بیمارستان و تجهیزات، سرمایه‌گذاری‌ها را مدیریت می‌کنند؛ در این میان دانشگاه‌ها مستقیم وارد مذاکره نمی‌شوند.
وی افزود: ما به دنبال ایجاد پنجره‌ای هستیم که نیازهای سلامت را برطرف کنیم. در این زمینه بحث واردات مطرح نیست بلکه امکان سرمایه‌گذاری برای محصولات و خدماتی فراهم می‌شود که امکان تولید آن در کشور وجود نداشته باشد.
اسدی‌لاری افزود: شرکای بیمارستان‌سازی در فهرست سازمان برنامه‌ریزی و مدیریت قرار می‌گیرند و وزارت بهداشت آنها را معرفی می‌کند، اما از حیثه کاری وزارت بهداشت خارج است؛ هیچ قراردادی با وزارت بهداشت منعقد نمی‌کنند، فقط در حد انعقاد تفاهم‌نامه و برقراری روابط خارجی با آنها ورود می‌کنیم.
قائم‌مقام وزیر بهداشت در امور بین‌الملل گفت: در سال ۲۰۱۴، از طرف بانک صادرات و واردات کره قرار بود پنج میلیارد دلار در اختیار نظام سلامت قرار گیرد که دستخوش تغییرات بین‌المللی شد اما پس از برجام، شرکت سامسونگ که در زمینه بیمارستان‌سازی فعال است، با بیمارستان قلب شهید رجایی تفاهم‌نامه‌هایی امضا کرده و قرار است هزارو ۲۰۰ تخت در سه سال به مجموعه این بیمارستان افزوده شود.
وی گفت: یک فهرست ۲۴ بیمارستانی در ستاد سرمایه‌گذاری خارجی با ظرفیت ساخت ۲۰ هزار تخت بیمارستانی تصویب شده که امیدواریم انجام شود.
در تهران بیمارستان المهدی در محوطه بیمارستان امام خمینی (ره) که توسط خیرین ساخته می‌شد، توسط شرکت کربای به اتمام می‌رسد.
اسدی‌لاری گفت: همچنین در محوطه بیمارستان امام حسین(ع)، بیمارستان نمازی ۲ شیراز، بیمارستان کرج و تبریز از جمله بیمارستان‌هایی هستند که در دستور ساخت قرار دارند.
وی در مورد تورسم‌درمانی گفت: متأسفانه در این زمینه نظام‌مند عمل نکرده‌ایم؛ البته تلاش‌ها ساماندهی بیشتری پیدا کرده اما هنوز مطلوب نیست. به همین دلیل از سال گذشته سامانه ثبت حضور بیماران خارجی ایجاد شده و اکنون ۵۰ بیمارستان به طور مشخص آیین‌نامه پذیرش بیمار خارجی به آنها ابلاغ شده است.
فرهاد رضوان، دبیر اجرایی این همایش نیز از دعوت ۷۵ شرکت خارجی برای حضور در اولین همایش بین‌المللی فرصت‌های سرمایه‌گذاری در حوزه سلامت خبر داد.

شکوفه حبیب‌زاده: ریشه مشکلات اقتصادی ایران را در نبود انتالف میان نیروهای صاحب قدرت در ایران می‌داند.
می‌گوید همان‌طور که نورث گفته نزع قدرت در هر جایی می‌تواند توسعه را تحت‌الشعاع قرار دهد و بر همین اساس هم هست که نورث بررسی می‌کند چگونه فرادستان یک کشور می‌توانند منافع مشترک تعریف کنند و به آشتی برسند.
احمد مدیری، معاون رفاه وزارت تعاون، کار و امور اجتماعی که پیش از نشستن بر این کرسی، اقتصاددانی شناخته شده به‌شمار می‌رفت، در گفت‌وگوی خود با «شرق» تأکید می‌کند: «وقتی فرادستان نتوانند منافع مشترک را تعریف کرده و روی آنها اتلاف کنند، جالش آشکار و پنهان قدرت شکل می‌گیرد که تأثیر مخرب در همه حوزه‌ها می‌گذارد؛ بنابراین گروه‌گرایی و باندبازی شکل می‌گیرد...».
مدیری نگاهی هم به آثار مخرب این باندبازی‌ها دارد که سرانجام به امتیازدهی در حوزه اقتصاد نیز کشیده می‌شود: «امتیازاتی که در حوزه اقتصاد داده شده، اقتصاد را قربانی خودش کرده است. منافع سیاسی هزینه‌بر شده و لطمات زیادی به اقتصاد زده است. در واقع اقتصاد ما قربانی حوزه سیاست شده است».
به گفته او: «این مسئله همه عرصه‌های اقتصادی و اجتماعی را درگیر کرده است. سیاست‌گذاری تبدیل به سیاست‌گذاری کوتاه‌مدت و عوام‌زده شده است. هر گروهی سعی دارد از طریق دادن امتیازات بی‌حساب و غیرکارشناسی در ساخت ژله‌ای، آن هم در کوتاه‌مدت سهم بیشتری به دست بیاورد».
نگاه مشخص مدیری به صندوق‌های بانزنشستگی است. می‌گوید: «در دولت و مجلس و به‌ویژه در دوره آقای احمدی‌نژاد، با صندوق‌های بانزنشستگی کاری کردند که اکنون تبدیل به یکی از معضلات جدی کشور شده است. هر دولت و نماینده‌ای که می‌خواست محبوبیت بیشتری به دست بیاورد، از صندوق‌های بانزنشستگی حاتم‌بخشی کرد... معلوم است که این صندوق‌ها ورشکسته خواهند شد... آن قدر با صندوق‌های بانزنشستگی شوخی کردند که این وضعیت به وجود آمد».
این مقام مسئول در وزارت کار در بخشی از صحبت‌هایش به همکاری نکردن قوای دیگر در ارائه اطلاعات املاک در حذف پارانه‌های نقدی اشاره می‌کند که در حوزه شناسایی اشخاص پردرآمد، بانک اطلاعاتی جامعی وجود دارد که البته در برخی موارد به‌واسطه نبود هماهنگی دچار نقص است: «فقط قوه قضائیه با ما کمک کند و اطلاعات املاک را بدهد، اما سازمان ثبت اسناد و املاک می‌گوید چون ما سرمایه‌گذاری کرده‌ایم، باید هزینه آن را بپردازیم. حالا هم هزینه‌ای طلب کردند که از بودجه وزارتخانه خارج است».

✎ اگر بخواهیم ریشه مشکلات اقتصادی ایران را در کلان ماجرا نگاه کنیم، به کدام گره می‌رسیم؟
اگر بخواهم بالاترین سطح مشکلات را در ایران بررسی کنم، واقعیت این است که مشکل، اتلاف‌نکردن نیروهای صاحب قدرت در ایران است. به زبان ساده کسانی که صاحب قدرت هستند، وقتی نتوانند منافع مشترک را تعریف کرده و روی آنها اتلاف کنند، جالش آشکار و پنهان قدرت شکل می‌گیرد که تأثیر مخرب در همه حوزه‌ها می‌گذارد؛ مثلا هرکدام سعی می‌کنند افراد خودی و حمایت‌شدان را در نظام اداری تثبیت کنند؛ بنابراین گروه‌گرایی و باندبازی شکل می‌گیرد و باعث می‌شود شایسته‌سالاری در نظام اداری تحقق پیدا نکند.
در این حالت اتلاف گسترده منابع و هزاران مشکل دیگر بروز می‌کند. وقتی نزع در چنین سطحی ایجاد می‌شود، هرکسی سعی می‌کند قانون را به نفع خودش تفسیر کند و یک‌جور گریز از قانون یا تخلف قانونی به صورت گسترده شکل می‌گیرد. هرکسی سعی می‌کند از باورهای فرهنگی مردم با باورهای جاثفاده برداشتی کند که بتواند خود را تثبیت کند؛ یعنی تمام ابزارهای اجتماعی، اقتصادی،

سیاسی و حتی روابط بین‌الملل، مصروف حل منازعات داخلی می‌شود. این موضوع را اقتصاددانی به نام داگلاس نورث مطرح کرد و تأثیر نزع قدرت و شیوه‌های حل منازعه را بر توسعه کشورهای مختلف نشان داد. نورث بررسی کرد که چگونه فرادستان یک کشور می‌توانند منافع مشترک تعریف کنند و به آشتی برسند. او کلید مسئله را حل این جالش می‌داند و تا زمانی که نتوان فرمولی برای محدودسازی منازعات داخلی یافت، جامعه در وضعیت شکننده Fragile به سر می‌برد.
درواقع دستیابی به مظاهر توسعه مانند صنعتی‌شدن یا میزان تحصیلات مردم و سرمایه انسانی همه مسئله فرعی هستند و نزع قدرت فرادستان می‌تواند همه دستاوردها را به باد دهد. به‌عنوان مثال آلمان با تمام قدرت اقتصادی‌اش تا قبل از جنگ جهانی دوم، از آنجا که ساختاری را که نخبران نظم‌پذیرند، در این کشور تعریف نشده بود، یکباره فرو ریخت. بنابراین مهم‌ترین چالش این است که چگونه بتوان اتلافی را بین نخبران ایجاد کرد.

✎ منظور از نخبان یا فرادستان چه کسانی هستند؟
دو گروه را شامل می‌شود. یک گروه قدرت رسمی دارند و می‌توانند مخالفان را محدود کنند. گروه دیگر که قدرت رسمی برای این کار ندارند؛ اما قدرت بسیج اجتماعی دارند؛ یعنی می‌توانند جامعه را بسیج کرده و تغییراتی ایجاد کنند یا نظم جامعه را به هم بریزند.

✎ به نظر تان چرا این اتلاف بین دو گروهی که اشاره

کردید، برای توسعه شکل نمی‌گیرد؟ به‌طور طبیعی اگر رشد اقتصادی و افزایش درآمد سرانه اتفاق بیفتد و ظرفیت اسمی صنایع تولیدی به ظرفیت حقیقی نزدیک شود، همه اینها باعث جریان‌یافتن ثروت در کشور می‌شود و همه از این شرایط منتفع می‌شوند.

آنها نگاه نمی‌کنند که منافع بلندمدت چه خواهد شد. منافع بلندمدت، مبهم و نامتعیین است. نگاه می‌کنند آیا این حرکت که در حال انجام است، در کوتاه‌مدت به زیان آنهاست و بر قدرت آنها در کوتاه‌مدت آسیب می‌زند یا خیر. حفظ قدرت مانند حفظ حیات است. باید به منطق قدرت و از دریچه صاحب آن به رشد اقتصادی و چیزهایی که شما می‌گویید، نگاه کرد. کسی که می‌خواهد تغییر ایجاد کند و وضعیت جامعه را به سوی وضعیت بهتر سوق دهد، باید بتواند بازی‌ای طراحی کند که طرف مقابل احساس کند قدرت او افزایش خواهد یافت یا حداقل توازن قدرت بدتر نمی‌شود و هر دو طرف بالا می‌روند. اقتصاددان‌ها می‌گویند نباید سیاست‌مداران را یک انسان استثنائی فرض کرد که منافع بلندمدت جامعه‌ا حتی خودشان را دنبال می‌کنند. آنها معمولا به منافع کوتاه‌مدت اهمیت بیشتری می‌دهند. سیاست‌مداران مثل انسان‌های عادی به دنبال منافع کوتاه‌مدت هستند. در ایران هرکسی می‌خواهد از طریق امتیازدادن، پایگاه امتیازاتی‌اش را افزایش دهد. امتیازاتی که در حوزه اقتصاد داده شده، اقتصاد را قربانی خودش کرده است. منافع سیاسی هزینه‌بر شده و لطمات زیادی به اقتصاد زده است. درواقع همان‌گونه که رئیس‌جمهور گفته، اقتصاد ما قربانی حوزه سیاست شده است.

✎ عکس این قضیه هم می‌تواند رخ بدهد؟ اگر بخواهیم درحال حاضر به گروه‌های قدرت در کشورمان نگاه کنیم، صاحبان ثروت و شبه‌دولتی‌ها به دلیل منافع اقتصادی خودشان وارد قدرت می‌شوند تا منافعشان را در بلندمدت در قدرت حفظ کنند؛ یعنی توانمان ثروت و قدرت در کنار هم قرار گرفته است.

خصوصی‌سازی در همه کشورهایی که در آن توافق صورت نگرفته بود، به نتایج عجیب و غریبی منجر شد. در روسیه و اروپای شرقی دولت‌مردان پیشین را به بنگاه‌داران بزرگ تبدیل کرد و فساد بی‌سابقه یا به قول جوزف استگلیتز، غارت بی‌سابقه رخ داد. در این بنگاه‌های دولتی به نهادهای عمومی داده شد که این اتفاق تا آنجا که می‌دانیم به کارایی بیشتر منجر نشده است؛ مثلا اگر در ایران مخابرات به یک نهاد داده شود، در مرکزک به سلیم نامی داده شد که اصالتا لبنانی بود و فساد گسترده‌ای در آن کشور ایجاد کرد یا در روسیه فراوان هستند بچه فرماندارهایی که درحال حاضر غول‌های اقتصادی هستند. در جریان خصوصی‌سازی در ایران، بنگاه‌ها ما به شخص داده نشد و این‌ها شاید کارایی سازمان‌ها را کم می‌کند؛ اما سبب شد تا فساد گسترده‌ای که آنجا به

وجود آمد، در روابط شخصی ایران شکل نگیرد. ✎ اما درحال حاضر گروه‌هایی شکل گرفته‌اند که قدرت زیادی دارند و گاهی به سبب قدرت اقتصادی‌ای که دارند به‌راحتی جلوی دولت قرار می‌گیرند. اینها نهادهایی هستند که قدرت دارند. آنها در چارچوب مشخصی عمل می‌کنند که منافع شخصی کمتر در آن دنبال می‌شود؛ یعنی حداقل نظمی دارند؛ اما در کشورهایی که خصوصی‌سازی گسترده انجام داده‌اند مثل اروپای شرقی، روسیه، مکزیک و آرژانتین به این صورت نبود و افرادی خاص به دلیل قدرت اقتصادی که یافتند نتوانستند سرنوشت کشور و انتخابات را به دست بگیرند. آنها هم نظام سیاسی و هم نظام اقتصادی را فاسد کردند. من هم آنچه را در ایران اتفاق افتاده مثبت ارزیابی نمی‌کنم اما تجربه کشورهای دیگری که اتلاف سیاسی در آنها شکل نگرفته است ناخوشایندتر از ایران بوده است.

✎ تبعات این اختلافات سیاسی بر اقتصاد ایران چیست؟
این مسئله همه عرصه‌های اقتصادی و اجتماعی را درگیر کرده است. سیاست‌گذاری تبدیل به سیاست‌گذاری کوتاه‌مدت و عوام‌زده شده است. هر گروهی سعی دارد از طریق دادن امتیازات بی‌حساب و غیرکارشناسی در ساخت ژله‌ای، آن هم در کوتاه‌مدت سهم بیشتری به‌دست بیاورد. در بحران آب و صندوق‌های بانزنشستگی

اقتصاد سیاسی

بررسی آثار منفی منازعات سیاسی فرادستان در گفت‌وگو با احمد مدیری:

ماشین سیاست‌گذاری در ایران صدها ترمز دارد

قوه‌قضائیه در قبال ارائه اطلاعات املاک برای حذف دهک‌های پردرآمد پول طلب می‌کند

گرفته تا بحران بی‌کاری و تورم، ریشه در نزع قدرت دارد. به‌عنوان مثال در دولت و مجلس و به‌ویژه در دوره آقای احمدی‌نژاد، با صندوق‌های بانزنشستگی کاری کردند که اکنون تبدیل به یکی از معضلات جدی کشور شده است. هر دولت و نماینده‌ای که می‌خواست محبوبیت بیشتری به دست بیاورد از صندوق‌های بانزنشستگی حاتم‌بخشی کرد. در نتیجه این امتیازدهی سیاسی بی‌منطق، سن بانزنشستگی در ایران به ۵۲ سال رسید. درصورتی که در کشورهای دیگر ۶۵ سال است. معلوم است که این صندوق‌ها ورشکسته خواهند شد. در سال ۹۵، صندوق بانزنشستگی کشوری و لشکری ۳۵ هزار میلیارد تومان کم‌زیان می‌گیرند. این رقم را با پارانه‌های مستقیم مقایسه کنید. ۴۰ هزار میلیارد تومان به ۷۰ میلیون نفر یا به تعبیری به ۲۳ میلیون خانوار یاارانه نقدی می‌دهیم؛ در دو صندوق بانزنشستگی (کشوری و لشکری) به دو میلیون خانواده، ۳۵ هزار میلیارد تومان پرداخت می‌شود. یعنی صندوق‌های بانزنشستگی کم‌زیان‌گیر شدند و وضعیت مالی بدی دارند. باین‌حساب هیچ افقی برای کاهش تعداد کارمندان دولت وجود ندارد. می‌توان گفت هیچ‌کس بانزشته نمی‌شود. یا به اداره می‌آید و از دولت حقوق می‌گیرد یا در خانه می‌نشیند و حقوق می‌گیرد. این اتفاق چرا به وجود آمد؟ چون هرکسی می‌خواست در حوزه سیاسی به مردم امتیاز بدهد می‌گفت سن خانم‌ها در

بانزنشستگی کمتر شود یا مثلا مشاغل پرستاری و کارمند فلان اداره جزء مشاغل سخت و زیان‌آور می‌شوند. آن‌قدر با صندوق‌های بانزنشستگی شوخی کردند که این وضعیت به وجود آمد. بحران آب هم ریشه در نزع سیاسی دارد. چرا؟ چون اجازه نمی‌دهد کسی روی مسئله‌های مهم متمرکز شود و همه مسئله‌ها ازجمله آب و صندوق بانزنشستگی در حاشیه هستند؛ ثانياً آرایش نیروهای اداری را نه شایسته‌سالاری بلکه جناح‌بندی‌های سیاسی تعیین می‌کند و سوم آنکه برقراری نظم در بخش آب کشور نیازمند نه گفتن به کشاورزان و پیمانکاران شبکه‌های آبرسانی است که هر دو پرهزینه است. اگر بخواهید نظم را در آب برقرار کنید باید دولت و مجلس بگویند سیستم آبیاری مدرن شود؛ این یعنی کشاورزی که زمین خود را غرقابی می‌کند دیگر حق این کار را ندارد و باید سیستم قطره‌ای استفاده کند. این سیاست صندوق رای را به خطر می‌اندازد. این امتیاز را به کشاورزها داده‌اند و پس نمی‌گیرند؛ بنابراین راندمان آب که در کشورهای دیگر ۸۰ درصد است در ایران ۲۰ درصد است. منابع طبیعی این‌طور از بین رفته است. رئیس‌جمهور می‌خواهد به مردم وعده بدهد، یکباره می‌گوید ۶۰۰ هزار نفر استخدام خواهند شد. آن هم برای سیستم اداری‌ای که این‌قدر پرسنل مازاد دارد. نزع قدرت باعث شده مکانیسم‌های انباشت ثروت در کشور کاملا مختل شود. چون صندوق‌های بانزنشستگی یک مکانیسم انباشت سرمایه است، یعنی مثل بانک است که پول در آن نگهداری و سرمایه‌گذاری می‌شود. با بانک‌ها چه کرده‌ایم؟

✎ دولت یازدهم در این مدت تلاش کرد که این اتلاف شکل بگیرد و گفتند می‌خواهیم از همه گروه‌ها استفاده کنیم. حتی در تغییرات وزارتخانه‌ها تلاش کردند حداقل تغییر اتفاق بیفتد؛ اما به نظر می‌رسد طرف مقابل خیلی علاقه‌مند نیست در این حوزه، اتلافی صورت بگیرد.

تلاش شده اما این یک حوزه فکری است که باید در مورد آن کار کرد. این کار امتیازدادن به طرف مقابل است برای اینکه نزع قدرت کم شود؛ یعنی بگویند ما با هم اختلاف نیادی نداریم. اما آشتی‌کردن و اتلاف باید به‌طور دقیق تعریف شود. من چه کار کنم که منافع خودم و شما گفتو شود.

ادامه در صفحه ۱۵

چهارشنبه ۲۲ اردیبهشت ۱۳۹۵

خبر ویژه

AMBIran

راهی برای پیشرفت صنایع

● نخستین نشست خبری سمپوزیوم AMB Iran 2016-20 اردیبهشت با حضور فادی کادورا، مدیرعامل نوزن پویان، دکتر شافر، مدیر اجرایی انجمن تولیدکنندگان ابزارآلمان VDW، مولر، نماینده شرکت نمایشگاه‌های بین‌المللی اشتوتگارت آلمان، حسین ریاحی، عضو هیأت‌مدیره انجمن اتوماسیون صنعتی، حسن اعتمادی، نایب رئیس اتحادیه ماشین‌سازان و فلزکاران ایران و آقای مهندس بهشتی، نماینده وزارت صنعت، معدن و تجارت برگزار شد. کادورا، مدیرعامل نوزن پویان، در ابتدای این نشست گفت: پیش‌بینی ما بازدید روزانه هزار نفر از این رویداد است. وی از اتحادیه‌ها و انجمن‌هایی که در برگزاری این رویداد مشارکت کردند قدردانی کرد. در ادامه حسن اعتمادی، نایب‌رئیس اتحادیه تولیدکنندگان ماشین‌ابزار برگزاری این رویداد را خصوصا پس از تحریم‌ها، بسیار حائز اهمیت تلقی کرد. وی ابراز امیدواری کرد که تولیدکنندگان ایرانی بتوانند با استفاده از امتیاز معافیت حق ورودی و اقساطی خریداری کنند. اعتمادی ورود ماشین‌آلات جدید را کمکی به اشتغال در کشور خواند. در ادامه دکتر شافر، مدیرعامل VDW در توضیحاتی به تشریح وضعیت این مجموعه و سابقه آن در کشور آلمان پرداخت. وی توضیح داد که انجمن سازندگان ماشین‌ابزار آلمان از ۲۹۰ عضو تشکیل شده که در بخش‌های مختلف فعالیت می‌کنند و این انجمن نمایشگاه‌ها و سمپوزیوم‌های متعددی را در آلمان و دیگر کشورها برگزار می‌کند. شافر ادامه داد: ماشین‌ابزار آلمان به خاطر دقت و بهره‌وری بالا شناخته‌شده است و ما در آلمان تحقیقات دانشگاهی قوی داریم. در حال‌حاضر ۳۰ مؤسسه در حوزه‌های مختلف تحقیق می‌کنند و صنعت ما ارتباط خوبی با تحقیق دارد.

AMB Iran 2016 براساس ایده‌ای ساده چند ماه پیش به وجود آمد و اکنون پذیرای بیش از ۱۰۷ شرکت معتبر اروپایی است که در حوزه ماشین‌ابزار و تجهیزات فلزکاری فعالیت می‌کنند. این شرکت‌ها از ۱۲کشور مختلف اروپایی و صاحب فناوری هستند. نخستین سمپوزیوم و نمایشگاه فلزکاری و ماشین‌سازی در ایران (AMB Iran 2016) در سه روز و با حضور ۳۰ شرکت معتبر اروپایی ۱۰ تا ۱۲ خردادماه در مرکز دائمی نمایشگاه‌های شهرداری تهران (بوستان گفتگو) برگزار خواهد شد.

فقط با ضمانتنامه نیا

اُجنرال

هواکِ خونه همیشه بهاره

پنج سال ضمانت
بی قید و شرط کمپرسور

خدمات مشتریان
021-23 22

هوای شما را داریم...!

www.nia.ir